

UN TREMOLOR D'ESPERANÇA

La UNESCO commemorava l'any 2015 el setanta aniversari de la seva fundació. Es va crear el mes de novembre de l'any 1945. Europa, el món sencer, sortia amb el cor glaçat després del llarg hivern d'una guerra d'unes proporcions devastadores, com no havia conegut mai la història de la humanitat. I, sobretot, emergia d'aquell malson amb la població traumatitzada a mesura que s'anaven descobrint les quotes de maldat a les que pot arribar la condició humana. Els fundadors de la UNESCO tenien el convenciment que el millor antídoto contra la maldat no era el simple progrés material, que segurament es produiria, com així va succeir, un cop acabada la guerra. Calia treballar en la difusió de la ciència per millorar les condicions de vida, en l'educació universal per donar oportunitats a totes les persones i en la cultura com el millor camí per apropar-les a la felicitat. És a dir, en tot allò que ens fa de veritat humans i ens allunyà de costat fosc.

Poc abans d'acabar l'any 2015, el cor dels habitants de París, on la UNESCO té la seva seu des de 1958, es va tornar a glaçar i, amb ells, el cor de tots els europeus i dels habitants de la resta del món. A mitjan novembre, una sèrie d'atemptats deixaven més d'un centenar de morts i multitud de ferits en diferents barris de la ciutat. Havien passat setanta anys des del final de la guerra i de nou ens abocaven als abismes de la por i de la maldat més inexplicable. Els morts i ferits de París, a més, es produïen en una topografia que per a nosaltres era més entenedora. Perquè de morts execrables i sense cap sentit es produeixen de manera sistemàtica, cada dia, a Síria, Palestina, a Afganistan, a les platges del Mediterrani... Però, malauradament, ens hem anat acostumant. En canvi, els morts de París eren com uns veïns, com uns familiars nostres que havien acudit a divertir-se a una sala de festes, a un estadi de futbol o a prendre una cervesa a una cafeteria, igual que podríem haver fet nosaltres.

Quinze dies després d'aquell horror, en una plaça encara més petita i propera als andorrans, la plaça de les Arcades d'Andorra la Vella, una bona colla de gent es reunia amb alegria i orgull per celebrar una festa. La UNESCO, en la seva sessió de Namíbia, havia inclòs les falles dels Pirineus com a Patrimoni cultural immaterial. Liderada per la comissió d'Andorra, la demanda englobava, per sobre de fronteres, a seixanta-tres pobles de Catalunya, d'Aragó i del sud de França. La declaració reconeixia una feina de recuperació d'aquest patrimoni i assegurava el manteniment de la festa ancestral del foc. Un foc que simbolitza tot el contrari d'allò que havien produït les fegonades de les armes de París.

Els fallaires dels pobles dels Pirineus celebren el triomf de la llum sobre la foscor; la joia d'abandonar la infantesa per iniciar la vida adulta, que s'espera llarga i intensa; el goig per les collites que arribaran amb l'estiu; el festeig de les parelles sota els estels de la nit més màgica de l'any...

Simbolitza i celebra la vida!

De manera quasi espontània, enmig de la festa, un grup de fallaires van fer rodar unes falles a la plaça de les Arcades. La imatge dels cercles de foc va convertir-se en un emocionat tremolor d'esperança.

Joan Peruga

President de la CNAU del febrer del 2010 al juny del 2011